

Sygn. akt III SK 31/07

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa L Z E Spółki Akcyjnej z
siedzibą w L
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanej "D " Spółki Akcyjnej w L / obecna
nazwa "B " Spółka Akcyjna /
o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 27 marca 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony zainteresowanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie
z dnia 16 marca 2007 r., sygn. akt VI ACa 1254/06,

odrzuca skargę kasacyjną

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2007 r., sygn. akt VI Aca 1254/06 Sąd Apelacyjny
w Warszawie oddalił apelację zainteresowanej D SA w L od
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 września 2006 r., sygn. akt XVII
AmE 60/05 w sprawie z odwołania L Z E SA z/s w
L od decyzji Prezesa URE z dnia 10 maja 2005 r. o wstrzymanie dostaw
energii elektrycznej.

Zainteresowany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) przez przyjęcie, że wskazany przepis uprawnia przedsiębiorstwo energetyczne do wielokrotnego wstrzymywania dostaw energii elektrycznej w oparciu o jedno powiadomienie kierowane do zadłużonego odbiorcy, w sytuacji gdy właściwa wykładnia tego przepisu powinna prowadzić do wniosku, że każde jednorazowe wstrzymanie dostaw energii elektrycznej powinno być poprzedzone procedurą przewidzianą w tym przepisie oraz przez przyjęcie, że przepis ten uprawnia przedsiębiorstwo energetyczne do wstrzymania dostaw energii elektrycznej w każdym innym dowolnym terminie niż termin wskazany w powiadomieniu, jeżeli odbiorca energii nadal zalega z zapłatą części należności w sytuacji, gdy właściwa wykładnia tego przepisu powinna prowadzić do wniosku, że jeżeli wskazany w powiadomieniu termin wstrzymania dostaw energii elektrycznej upłynął i przedsiębiorstwo energetyczne nie dokonało wstrzymania dostaw energii to planując po jakimś czasie wstrzymanie dostaw energii, powinno o tym powiadomić odbiorcę energii z zachowaniem procedur wskazanych w powołanym powyżej przepisie; a także naruszenie art. 61 § 1 k.c. przez przyjęcie przez Sąd II instancji, że oświadczenie woli skierowane do drugiej strony w przesyłce polecanej dwukrotnie awizowanej należy uznać za skutecznie doręczone z datą następnego dnia po pierwszym awizowaniu.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zainteresowana wskazała, iż „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2):

1. art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne
 - a) w zakresie możliwości stosowania przez przedsiębiorstwo energetyczne sankcji w postaci wielokrotnego wstrzymywania dostaw energii elektrycznej do zadłużonego odbiorcy w oparciu o jedno pisemne zawiadomienie,
 - b) w zakresie możliwości wstrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne dostaw energii elektrycznej w oparciu o pisemne

powiadomienie, w którym wskazano terminy wstrzymania dostaw energii, które nie zostały przez przedsiębiorstwo energetyczne dochowane, a następnie w oparciu o to powiadomienie wstrzymywanie dostaw energii w innym odległym terminie.

2. art. 61 § 1 k.c. w zakresie przyjmowania przez sądy chwili złożenia drugiej stronie oświadczenia woli skierowanego do niej w przesyłce poleconej dwukrotnie awizowanej.”

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Warunkiem rozpoznania skargi kasacyjnej jest uprzednie jej przyjęcie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania (postanowienie SN z dnia 29 września 2005 r., sygn. akt III CSK 22/05; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Dlatego na mocy art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna musi obligatoryjnie zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. W art. 398⁴ § 1 k.p.c. ustawodawca określił odrębnie w czterech punktach konstrukcyjne elementy każdej skargi kasacyjnej, a więc cechy jej istotne (kreatywne), podkreślając zarazem w ten sposób rangę i znaczenie tychże elementów. Są to wymagania bezwzględne, a ich ewentualny brak nie może być uzupełniony po upływie terminu do wniesienia skargi (postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2005 r. sygn. akt II PZ 49/05; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07).
2. Wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wraz z uzasadnieniem związany jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c. Jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Podstawy kasacyjne (naruszenie prawa materialnego i naruszenie przepisów postępowania) oraz ich uzasadnienie

nie zastępują wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, o których mowa w art. 398⁴ § 1 pkt. 3 (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Gdyby bowiem okoliczności dające Sądowi Najwyższemu podstawę dokonania przedsądu (przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania) należało wywodzić z treści podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, nie byłoby potrzeby ustanowienia odrębnego od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt. 2 k.p.c.) wymagania, którym jest wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, zaś unormowanie zawarte w art. 398⁴ § 1 pkt. 3 k.p.c. nie miałyby wówczas normatywnego sensu (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07).

3. Za spełnienie wymogu z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie można uznać odwołania się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych i sformułowanych w ich ramach zarzutów, z pominięciem wyraźnego, odrębnego i ścisłego przytoczenia co najmniej jednej z spośród okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., wraz z jej stosownym uzasadnieniem przy pomocy argumentów jurydycznych (por. postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07; postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, z. 10, poz. 156; postanowienie SN z dnia 5 czerwca 2001 r., sygn. akt IV CZ 45/01, OSNC 2001, z. 10, poz. 157). (postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07). Samo powołanie się na art. 398⁹ k.p.c. nie czyni zatem zadość wymogowi skargi przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. (postanowienie SN z 15 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 149/07). Wynika to z tego, iż na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje zaś wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z przesłanek określonych w powołanym przepisie. Sąd

Najwyższy, badając w tej fazie postępowania skargę kasacyjną, nie jest uprawniony do określania, która z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania może być brana pod uwagę (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Przesłankę tę musi określić sama strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07).

4. Uzasadnienie tego wniosku polega na wyjaśnieniu, czyli na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurystycznej (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07). Dlatego czyniąc zadość formalnemu wymogowi skargi kasacyjnej, określony w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien przedstawić odpowiednie argumenty prawne, uzasadniające występowanie ściśle określonej w ustawie przesłanki (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07).
5. W razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący powinien – także w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie w jakimkolwiek innym miejscu skargi kasacyjnej – sformułować abstrakcyjnie ujęte zagadnienie prawne występujące w sprawie i dotyczące przepisów, których naruszenie stanowi podstawę skargi kasacyjnej.

6. W dotychczasowej praktyce – ograniczając się tylko do rozstrzygnięć podjętych w 2007 r. - Sąd Najwyższy odrzucił skargi kasacyjne, w których
 - 1) wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podniesiono, że postępowanie przed Sądem drugiej instancji dotknięte było nieważnością, a ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona ale na poparcie tych twierdzeń nie przedstawiono jednak jakichkolwiek argumentów w formie odrębnego i niezależnego wyводу (postanowienie SN z 24 kwietnia 2007 r., sygn. akt I CSK 100/07);
 - 2) uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczało się do sformułowania, iż przyjęcie skargi usprawiedliwione jest „istniejącą w sprawie problematykę prawną i potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego i procedury w kierunku dostosowania do treści art. 45 Konstytucji i art. 6 pkt 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka” oraz „uzasadnioną oczywistością skargi kasacyjnej” (postanowienie SN z 27 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 226/07);
 - 3) wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie ograniczały się do stwierdzenia, że „w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące instytucji zasiedzenia i oceny prawnej skuteczności przerwania biegu terminu zasiedzenia poprzez dokonanie czynności mających moc ugody sądowej oraz poprzez decyzje administracyjne” (postanowienie SN z 9 maja 2007 r., sygn. akt I CSK 119/07).
7. Sąd Najwyższy odrzucał także skargi kasacyjne, w których sformułowano wprawdzie wniosek o przyjęcie do rozpoznania, ale brak było odpowiedniego, wyodrębnionego wyводу prawnego służącego uzasadnieniu tego wniosku w nawiązaniu do tzw. przesłanek przedsądu (postanowienie SN z 15 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 149/07; postanowienie SN z 9 maja 2007 r., sygn. akt I CSK 119/07) oraz skargi kasacyjne, w których uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania ograniczało się do werbalnego powołania się na którąkolwiek z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 22 września 2005 r. sygn. akt II CSK 7/05; postanowienie SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07).

8. Odnosząc przedstawione powyżej zasady dotyczące wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienia do niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż skarga powoda zawiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 3), ale nie zawiera jego uzasadnienia. Nie można bowiem traktować jako takiego treści wywodów skargi kasacyjnej na stronach 4-10, które dotyczą uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej.
9. W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił wniesioną skargę kasacyjną.

Za zgodność z oryginałem
Kierownik Sekretariatu Wydziału